Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 43. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 23-го ЛЮТОГО 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, FEBRUARY 23, 1980 No. 43. VOL. LXXXVII.

ІМІҐРАЦІЙНА ЕКСКУРСІЯ

Головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис і заступник головного предсідника д-р Мирон Куропась, перебуваючи в Міннесоті у союзових справах, відвідали у суботу 25-го січня Цент дослідів історії іміграції при Міннесотському університеті. Центр має найбільшу в світі колекцію матреіялів про досвід українських імігрантів у З'єднаних Стейтах Америки. Доктори Флис і Куропась оглядають найновіший дар українських часописів. Посередині стоїть д-р Володимир Анастас, професор права в Мічел коледжі, активний громадянин українського поселення містблизнят і член управи Приятелів Центру дослідів історії іміграції.

Юліян Баранюк обраний на голову Окружного Комітету УНС у Ньюарку

Ньюарк - Ірвінґтон. — Річні Загальні збори Окружного комітету Відділів УНСоюзу Ньюарку та околиці, які відбулися тут 9-го лютого в залі УНДому, обрали одноголосно Юліяна Баранюка на голову Округи. До Окружної управи крім голови були обрані: почесний голова інж. Богдан Мак, заступник голови Ярослав Леськів, секретар Андрій Кейбіда, касир Володимир Боярський, члени Управи: Іван Іваник, Юліян Демчук, Михайло Отрок, Гелен Чорномаз, Анна Гнатюк, Софія Оріховська, Анна Твардовська, д-р Володимир Сенежак, Стефанія Стеців, Микола Козюпа, Володимир Роговський, Теофіль Клебан, Ольга Осередчук, Леся Назарук. Контрольна комісія: Василь Гнатів — голова, Володимир Сиваник, Володимир Шпирка, Мирослав Дерещ і Анна Дубас. Богдан Мак привітав учасників нарад, зокрема гостей: головного організатора Василя Оріховського, головного радного і голову Нюйоркської округи Миколу Хоманч..., почесного колишнього предсідника УНСоюзу Йосипа Лисогора і голову місцевого Відділу УККА проф. Михайла Цяпку. Після устійнення порядку нарад вибрано президію, до якої ввійшли: Юліян Баранюк — предсідник, і Стефанія Стеців — секретар. Дальше слідували звіти Управи. Богдан Мак подякував за співпрацю в Окрузі, як рівнож за влаштування Союзового Дня, який відбувся в Вавид Вруці. Короткі звіти склали касир Володимир Боярський і голова Контрольної комісії Василь Гнатів, який вніс пропозицію на уділення Управі абсолюторії, що й схвалено одноголосно.

Головний організатор Василь Оріховський поінформував про стан членської кампанії, та досягнення Округи, висловлюючи признання наступним Відділам та їхнім секретарям за кращі успіхи у членській кампанії 1979 року: Відділ 14 — секретар Михайло Отрок — здобув 4 членів; Відділ 27 — Лущина Олесницька — 4; Відділ 37 — Анна Гнатюк — 5; Відділ 43 — Володимир Сиваник — 6; Відділ 76 — Юлія Демчук — 6; Відділ 133 — Ярослав Леськів — 7; Відділ 172 — Василь Осадчук — 2; Відділ 214 — Анна Твардовська — 3; Відділ 219 — Марія Юров — 1; Відділ 234 — Іван Іваник — 4; Відділ 306 — Анна Зуйко — 2; Відділ 322 — Андрій Кейбіда — 5; Відділ 371 — Юліян Баранюк — 15; Відділ 413 — Мелания Ратушна — 1; і Відділ 490 — Олена Чорномаз — 6. Василь Оріховський закликав присутніх старатися приєднати нових членів, головно нашу молодь до УНСоюзу.

Забирали голос головний радний Микола Хоманчук, п. Йосип Лисогір і голова місцевого Відділу УККА проф. Михайло Цяпка.

По запитах і вичерпних відповідях обраний голова Юліян Баранюк подякував за довір'я та вибір, і закликав присутніх далі працювати для добра громади — добра УНСоюзу.

Ерік Гайден здобув четверту золоту медалю в їзді на ковзанах

Лейк Плесід, Н. Й. — Ерік Гайден, 21-річний чемпіон світу в їзді на ковзанах і член американської олімпійської збірної, здобув свою четверту золоту медалю підряд у XIII зимових Олімпійських ігрищах, добившись перемоги у четвер, 21-го лютого, у їзді на віддаль 1,500 метрів та встановивши новий олімпійський рекорд 1 хв. 55.44 сек.

Ерік Гайден

Не зважаючи на те, що Гайден посовгнувся на третьому закруті біжні, він закінчив їзду в рекордовому часі, ставши першим змагуном у чоловічих конкуренціях у їзді на ковзанах в історії зимових Олімпійських ігрищ, який здобув чотири золоті медалі. Першою змагункою, яка добилась цього успіху була Лідія Скоблікова, змагунка СССР, яка здобула чотири золоті медалі в їзді на ков-

(Закінчення на стор. 3)

АМЕРИКА ОФІЦІЙНО ПІДТВЕРДИЛА БОЙКОТ ОЛІМПІЯДИ В МОСКВІ

Вашінгтон, Д. К. — Білий Дім 20-го лютого 1980 року офіційно й остаточно підтвердив бойкот Московської Олімпіяди, тому що Совєтський Союз зігнорував реченець, даний президентом Картером, що Америка бойкотуватиме Олімпіяду, якщо совєтські окупаційні війська не відступлять з Афганістану до 20-го лютого цього року.

„Президент рішив, що спортові дружини ЗСА не повинні брати участи в Олімпіяді, бо совєти не відтягли своїх військ", — заявив представник Білого Дому Лойд Катлер. Він також сказав, що Олімпійський Американський Комітет ЗСА піде за розпорядженням президента Картера.

Тим часом у Лейк Плесід, Н. Й., Американський Олімпійський Комітет видав заяву, що цю справу рішатиме повне зібрання делеґатів, які відбудуть пленарні збори аж у квітні ц.р.

Катлер сказав, що біля 50 різних країн світу піддержують рішення президента Картера та що „справа відбування Олімпійських Ігрищ в іншій місцевості є тепер предметом розгляду" між представниками американського та інших урядів, які підтримують бойкот.

Урядові американські чинники твердять, що досі 23 країни прилучилися до бойкоту, 13 заявило, що вони поділяють становище ЗСА в справі Олімпіяди, а 19 країн схиляються до бойкоту.

У Вашінгтоні президент Кенії Даніел Арап Мой, який відбу є офіційну візиту в Америці, повторив своє попереднє рішення бойкотувати Олімпіяду в Москві.

Білий Дім засуджує Москву за „жалюгідне" трактування Сахарова

Вашінгтон. — Білий Дім, у формальній заяві, що її подано до публічного відома в середу, 20-го лютого, засудив уряд СССР за „жалюгідне" трактування відомого фізика і оборонця прав людини д-ра Андрея Сахарова і його дружину Єлену, які від 22-го січня ц.р., перебувають на примусовому вигнанні у місті Горькому.

„Не досить, що це подружжя піддано внутрішньому вигнанню за їхні принципи і їхнє хоробре відстоювання прав людини та людської гідности в СССР, їх піддається ще й фізичним знущанням", — сказано в заяві Білого Дому, яка рівнож закликає всіх людей доброї волі „дома й закордоном" домагатись від совєтського уряду звільнення Сахарових з внутрішнього вигнання. Заява відкликається на відповідні резолюції в обороні Сахарових, що їх раніше прийняли Сенат і Палата Репрезентантів ЗСА.

В Каїро не робитимуть видовища з виміни амбасадорами

Каїр, Єгипет. — Єгипетські власті, в противагу їхнім сусідам — ізраїльтянам, не старатимуться надавати особливого значення історичному обмінові амбасадорами, який має відбутися наступного тижня. Коли ізраїльський амбасадор до Єгипту Еліяґу Бен-Елізар представить свої повноваження єгипетському урядові якраз у той день, що визначений договором в Кемп-Дейвіді в ЗСА, він буде лиш одним з принайміні шести нових амбасадорів інших держав, яких прийматиме в той день єгипетський президент Анвар Садат. Не плянується жадного іншого прийняття, — пише „Нюзвік" з 25-го лютого, — і додає, що у відміну від Єгипту в Ізраїлі готуються до парадної імпрези з приводу прибуття в їхню країну амбасадора Єгипту Саада Мортади, і сам президент Ізраїлю Іцхак Навон вітатиме амбасадора особисто.

ІНВЕСТИҐАЦІЙНА КОМІСІЯ ОН ДЛЯ ІРАНУ ЗУСТРІЧАЄ НОВІ ПЕРЕШКОДИ

Об'єднані Нації, Н. Й. — Справа звільнення американських закладників у американській амбасаді в Теграні знову зазнала певної невдачі, коли Інтернаціональна Інвестиґаційна Комісія ОН відложила свій виїзд з Женеви до Теграну щонайменше на три дні. Справа закладників зустрілася з нові комплікації й ускладнення, коли Аятолла Хомейні знову підніс домагання видачі шаха Паглеві.

Спочатку новий президент Ірану Абольгассан Бані-Садр, затверджуючи міжнародну комісію, запропонованy генеральним секретарем ОН д-ром Куртом Вальдгаймом, заявив, що члени комісії мусять почекати, поки всі „можливі умови для їх праці" в Теграні будуть приготовані. Одначе чужинецькі дипломати є тої думки, що ці ускладнення повстали в наслідок нового втручання Хомейні, який почав хвалити „дорогу молодь, що усунула ворогів релігії зі сцени": „дорогою молоддю" називає Хомейні „студентів" екстремістів, які захопили американську амбасаду з дипломатами в Ірані.

На пресовій конференції в ОН д-р Вальдгайм не відповідав на питання про причини затримки виїзду комісії та відношення до звільнення американських закладників, заявляючи, що справа є „в дуже делікатній стадії розвитку", тому будь-яка публічна дискусія може не допомогти, а пошкодити справі звільнення американських закладників.

Спостерігачі в Об'єднаних Націях твердять, що генеральний секретар ОН занадто добре вишколений дипломат, щоб висилати комісію ОН до Женеви без певности, що новий президент Ірану не звільнить закладників, як тільки комісія почне свою роботу в Теграні. Одначе, після нової заяви Хомейні дипломати починають сумніватися, чи президент Абольгассан Бані-Садр є в силі додержати своєї обіцянки.

Американський уряд, затверджуючи комісію, заявив ясно і відкрито, що комісія в ніякому разі не сміє піддавати зізнанням американських закладників, а тільки має „шукати й представити зажалення обох сторін".

Суслов гостро критикує Америку за „шантаж" та намагання злякати Совєтський Союз

Москва, СССР. — Михаїл Суслов, третій по важливості член Політбюра, оскаржив Америку в тому, що американський уряд, вживаючи совєтську інвазію Афганістану за підставу, „послуговується шантажем, очорнюванням та погрозами проти нашої країни".

Витяги з його промови подала аґенція ТАСС з нагоди його виступу над Волгою в передвиборчій кампанії для вибору депутатів до республіканських рад у наступну неділю.

Досі ні один провідник чи член совєтського уряду публічно не згадав про рішення президента Картера бойкотувати Московську Олімпіяду, якщо СССР не відтягне своїх військ з Афганістану до 20-го лютого ц.р. Суслов згадав, що Картер, „заморожуючи"сенатські дебати в справі договору про САЛТ II, „порушив безпосередньо свої обіцянки та прирechення", включаючи „ряд договорів, між-державних домовлень" та повернув до „холодної війни".

НЕ ВСЕ ГАРАЗД З ЕМБАРҐО ПШЕНИЦІ ДО СССР...

Вашінгтон. — Знавці торгівлі кажуть, що ембарґо на зерно для Совєтського Союзу починає бути, як сито, чи решето. Більше і більше транспортів з зерном з Франції та інших европейських країн пливе до СССР, хоч на транспортах визначене інше місце призначення, — пише „Ю.С.Нюз енд Ворлд Ріпорт" з 25-го лютого.

„ВИМАГАЮ ВІДКРИТОГО СУДУ НАД УЧАСНИКАМИ ВЧИНЕНОЇ ПРОВОКАЦІЇ" ЗАЯВА ВАСИЛЯ СТУСА В ОБОРОНІ МИКОЛИ ГОРБАЛЯ

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Василь Стус, який нещодавно закінчив свій строк п'ятирічного ув'язнення і трирічного заслання, 19-го листопада 1979 року вислав листа до прокурора УССР, в якому кидає чимало світла на провокації органів КҐБ, в результаті яких 21-го січня 1980 року Київський суд засудив на п'ять років позбавлення волі учасника Українського правозахисного руху Миколу Горбаля.

Микола Горбаль

„23 жовтня ц.р. (1979) за таємничих обставин було затримано мого товариша Горбаля Миколу. Як стало відомо, під час затримання працівники міліції Жовтневого району м. Києва застосували до Горбаля фізичну силу, а потім, використавши підставних свідків, його заарештували, звинуватівши у спробі зґвалтування.

Микола Горбаль — недавній політв'язень, збирався виїхати до родичів у ЗСА, подав документи до ВВіДу. За ним постійно стежили — як за дисидентом, людиною, що була близькою до Українського правозахисного руху.

За умов, коли карні органи вдаються до брутальних способів розправи над інакодумцями (досить згадати ганебне судилище над В. Овсієнком, арешт Ю. Литвина тощо), я вважаю, що М. Горбаль став черговою жертвою заготовленої провокації.

Застосування карними органами найгрубших провокацій до дисидентів дає підстави думати, що влада може заарештувати будь-яку людину за будь-яким звинуваченням, якщо тільки громадська позиція людини чимось недогідна владі. Тобто, передолімпійська практика карних органів засвідчує: будь-який захист людської недоторканости з боку влади відсутній, коли йдеться про дисидентів. З ними можна робити що завгодно.

Свавілля, яке чинять над українськими дисидентами, потребує для своєї реалізації десятків, а то й сотень осіб, яких робить співучасниками адміністративної розправи, тобто це свавілля тягне за собою масову деморалізацію суспільства. Зрозуміло, якої небезпеки зазнає етичне здоров'я цьо-

(Закінчення на стор. 4)

Ніна Строката Караванська промовляла до студентів Ратґерського університету в Ньюарку

Ньюарк, Н. Дж. (В.Д.). — У середу 20-го лютого Ніна Строката Караванська промовляла до групи українських і неукраїнських університетських студентів в Ратґерському університеті в Ньюарку, Н. Дж., на тему: „Інакодумання чи Опір?" Доповідь спонзорував Український Університетський Клюб, що має понад 80 членів, головою якого є студент медицини Юрій Туринський. Доповідь відбулася за ініціятивою проф. Тараса Гунчака з департаменту історії цього ж університету.

Ніна Караванська

Доповідь п-ні Караванської, опрацьована на високому рівні,обіймала спроби її насвітлення ґенези та натуги опору української духовости проти совєтського офіційного „соцреалізму" та намагання партії зробити з усіх неросійських народів „совєтських людей" і „безбатченків".

Вона твердила, що в тридцяті та сорокові роки, після штучного голоду, запляннованого Сталіном, масових розстрілів, депортацій і примусового переселення, Україна, здавалось, стала великою пустелею. Населення жило під постраxом сталінських репресій, в жаху від безнастанних чисток та терору НКВД, МВД і КҐБ.

Після смерти Сталіна, під час „відлиги" Хрущова почалося спонтанне відродження української духовости, носіями якої стали нові люди, нові речники українського народу, які боліли долею свого народу. Знаючи, що СССР є тоталітарною імперією, де існувала лише на папері совєтська конституція, ці нові люди, бажаючи хоч для нових поколінь якоїсь правовости, щоб зберегти їх від майбутньої конфронтації з органами безпеки СССР, почали домагатися від влас-

(Закінчення на стор. 4)

„ОЛІМПІЙСЬКЕ ЧУДО" НА ЗИМОВІЙ ОЛІМПІЯДІ В ЛЕЙК ПЛЕСІДІ

Учасники пресконференції в будинку міського уряду міста Лейк Плесіду. (Зліва): Осип Зінкевич, Андрій Каркоць, Ніна Строката, Юра Дейчаківський та Петро Качмар

Під час демонстрації, учасники української групи йдуть у вечірньому поході головною вулицею міста Лейк Плесіду.Транспарант із написом: „Ukraine won 55%"... тримають Богдан Балаґутрак і Юра Дейчаківський; транспарант із написом „Free Ukraine" несуть Петро Качмар і Ярема Гарабач (частинно закритий)

Лейк Плесід, Н. Й. (УІС „Смолоскип"). — Мабуть за всю історію українських виступів назовні не було випадку, щоб представники преси стояли у ряді, чекали і просили інтерв'ю в українських представників. Це сталося в середу, 20-го лютого ц.р., у Лейк Плесіді під час XIII зимових Олімпійських ігрищ.

Перша українська демонстрація відбулася тут в неділю, 17-го лютого. Вісім членів української групи „Смолоскип" разом з кількома афганцями, які прибули сюди з Гарварду з одним українським студентом, роздавали летючки прохожим, а напис, що їх вони держали в руках, пояснювали цілі акції. Протягом двогодинної демонстрації прибуло тільки кілька фотографів і репортерів. Пізніше біля демонстрантів з'явились совєтські представники, які на очах всіх домагались від американської поліції, щоб демонстрантів розігнати. Так воно і сталося. З'явилось підсилення поліції, яка наказала зняти написи і перестати роздавати летючки. Після гарячої полеміки демонстранти розійшлись, знаючи, що вони могли опинитись в тюрмі, і заповіджена на наступний день пресконференція могла б бути зірвана.

Велика участь представників преси у конференції наступного дня піднесла на дусі членів групи. Присутність Ніни Строкатої-Караванської значно причинилась до успіху. Коли ця група спільно вечеряла після пресконференції вона сказала: „Колись у Києві, на одній зустрічі, Світличний чи Дзюба сказав — 'випиймо за успіх безнадійної справи'. Так подібно виглядає і ваша ситуація".

У середу вранці, 20-го лютого, до Інформаційного бюра „Смолоскип" кількакратно телефонували репортери телевізійної сітки Ей-Бі-Сі, пропонуючи групі одну хвилину часу для демонстрації та інтерв'ю для русла ч.7 у Ню Йорку. У вівторок, 19-го лютого, українська група довідалась про виступ президента Картера в справі бойкоту літніх ігрищ в Москві. Група негайно вислала телеграму до президента Картера, висловлюючи повну підтримку його становища. Після нарад рішено влаштувати демонстрацію у центрі Лейк Плесіду для підтримки рішення президента Картера. Для цього видрукована кілька тисяч летючок, в яких закликалось американців долучитись до цієї акції і спільно демонструвати.

У середу, о год. 2-ій по полудні, шістьчленна українська група „Смолоскипу" вмашерувала до містечка. Кожний мав на плечах і на грудях відповідні написи, а два члени групи несли великий, 25 метрів ширини напис в англійській мові: „Ні! Олімпіяді в Москві". Два інші несли українські пра-

(Закінчення на стор. 3)

Члени Українського Визвольного Фронту перевели демонстрацію у Лейк Плесіді

Лейк Плесід, Н. Й. — У середу увечері, 20-го лютого, під час гокейових змагань поміж дружинами СССР і Канади, які відбулись в рамках XIII зимових Олімпійських ігрищ, група членів Українського Визвольного Фронту перевела демонстрацію із закликом бойкотувати літні Олімпійські ігрища в СССР.

Члени цієї групи підняли український прапор і транспарант із написом в англійській мові: „Україна 1920, Афганістан 1980 — бойкотуйте ігрища в Москві". Вони рівнож розкинули летючки, видруковані англійською, українською і російською мовами, у різних частинах Лейк Плесіду. Група заповіла ряд інших акцій аж до закінчення ігрищ у неділю, 24-го лютого.

Борис Потапенко, один із членів групи, є акредитованим кореспондентом Української Центральної Інформаційної Служби.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily exept Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Люди з ідеологічними аспіраціями...

Доля п'ятидесяти американських закладників у Ірані вже понад сто днів турбує і американців загально, і цілий світ: всі чесні люди хочуть бачити їх вільними й здоровими, без каліцтва фізичного і ментального.

І коли про фізичне їх звільнення все більше й більше оптимізму, особливо тепер, коли Об'єднані Нації визначили комісію для переслухування здогадних зловживань владою іранського шаха, як цього вимагають революційні іранці, то психічним станом ув'язнених турбуються в Америці і уряд, і психіятри, та психологи, у яких Державний департамент засягає порад у цій справі.

Порад і пояснень уряд дістав уже чимало і дістає ще, а серед них є деякі дуже цікаві. Про них пише журнал практичної інформації для лікарів „Бегейвіорал Медіцін" з лютого 1980, подаючи думки про це питання д-ра Льоренса З. Фрідмана, директора Інституту соціяльної і бегейвіоральної патології Чікаґського університету.

Він пише, що найлегше перенесуть неволю, пристосувавшися до неї, ті, що були в стані емоційної дозрілости ще перед схопленням, ті, що вже були виставлені на емоційні напруження і тиск, ті, що були приготовані на розв'язування кризових ситуацій, люди з поміркованою дозою тривожности і неспокою, із здібністю розв'язувати складні задачі й зарадністю. Він також додає дуже цікаве для нас, українців, спостереження, що „особи з ідеалістичними аспіраціями, що сягають поза інстинкт самозбереження, мають кращу шансу утримати певну дозу стабільности" в ситуації цієї неволі.

І тут аж напрошується згадати наших українських в'язнів, і не „стоденних", а двадцятип'ятилітніх, як ось щойно в „Свободі" ч. 37 згаданий Євген Грицяк, що його спогади ось-ось будуть видруковані тут, в ЗСА, і який відбув 25 років, не звичайного, а „канібальського" тюремного строку (за влучним виразом Вячеслава Чорновола) і не заломився, щобільше — не втратив віри в людину, в добро і людяність. Так само нещодавно було в „Свободі" надруковано лист від д-ра Володимира Горбового (ч.31), також 25-літнього каторжанина страшної московської півночі, і теж з цілого листа, адресованого до верховоди комуно-московської імперії Брежнєва, звучить звертання людини, в якій навіть такий моторошно-довгий засуд не вбив гідности, людяности і краси його душі.

Тут на думку можуть прийти цілі ряди наших новітніх Споборників святої волі, як звав їх Шевченко, і між ними незабутній Михайло Сорока, Катря Зарицька, і сотні й тисячі, що в муці, каторзі не просили,... бо раз добром налите серце вік не прохолонуло. Чим же вони відрізняються и відрізнялися від тих, про яких пише д-р Фрідман? Відрізнялися вони вірою в Бога великою.

Вони мали також „ідеалістичні аспірації, що сягають поза інстинкт самозбереження", але вони також не відали страху перед „царями" земними, бо мали і мають над собою Царя Небесного. Ті, що глибоко вірять в Бога і тільки його одного бояться, ті не бояться людей, хоч би й можновладців. Тому, читаючи про всіх їх, бачиш, що всі вони, зберегли себе й свою совість чистою і світлою, зберегли те велике й несхопне, що ми звемо Образом Божим. Коли ж говоримо про „Образ Божий", то знаємо, що ці люди перетерпіли найбільше пекло на землі, і вийшли з нього неушкодженими, вийшли такими, що їм не самим лікуватися, а служити їсцілителями нам...

Треба сподіватися, що і серед американських закладників в Ірані багато таких, що їм віра допоможе перетривати безрадісну в'язницю без інвалідности.

М. Платковський

МІЖНАРОДНА СИТУАЦІЯ І УКРАЇНСЬКА СПРАВА

Могло б видаватися, що на українську й інших поневолених народів справу прийшла тепер — в часі таки вже не „відпруження", а напруження міжнародної ситуації — добра і сприятлива коньюктура. Справді, деяка преса згадує при нагоді совєтської агресії в Афганістані про Угорщину і Чехо-Словаччину, а від того хіба лише один крок, щоб пам'ять політиків і журналістів країн вільного світу пішла трохи назад в часі і дійшла не лише до Балтійських країн, але й до Грузії і, найголовніше для нас, до України. Бож Афганістан — це далеко не перша жертва совєтської агресії.

Виходячи з таких міркувань, я в розмові з одним українським політиком, який займається зносинами з чужинцями (а таких серед українців чимало, хоч — хай мені вони вибачать — не завжди вони ставлять українську справу перед чужинцями правильно), висловив думку, що от тепер настала пора просувати нашу справу в окремих державах вільного світу, а, може, й на широкий міжнародний форум. Та мій співрозмовець був іншої думки. Він уважає, що тепер говорити з чужинцями про Україну і її національно-державні прямування ще трудніше, як то було в часі перед афганською кризою. Чужинецькі політики, серед яких є багато, які вважають, що треба якось поладнати відносини з СССР і повернутися до „благословенних" часів детанту, бояться тепер ще більше „дратувати" Москву, а висування української чи інших поневолених Москвою народів справ заспокоїти Кремль і намовити його „прийти до розуму" ніяк не можна. Крім того, західній світ так заабсорбований нинішньою кризою (не тільки з огляду на Афганістан, але й у великій мірі з уваги на події в Ірані), що де там йому взяти на себе ще й інші клопоти. Від деяких, мовляв, навіть прихильних (платонічно) до справ поневолених народів, можна почути тепер таку заклопотану відповідь: „Так, так, ви маєте рацію, становище України чи інших поневолених Москвою країн справді жахливе, алеж ми маємо тепер стільки інших клопотів, що не маємо просто можливости займатися ще й вашими справами".

Дуже можливо, що таке наставлення серед політиків вільного світу справді існує. Проте, на нашу думку, це не звільняє нас від обов'язку пропагувати і виставляти, де тільки можна, українську визвольну справу — і то виставляти її в її максимальному аспекті, а саме: відновлення української вповні незалежної держави, як і інших держав поневолених Москвою народів, позбавило б автоматично весь Захід від „затурбовання" потягненнями Москви.

Поперше тому, що таки десь у закамарках політичної думки західнього світу, певно, жевріє свідомість того, що політика Заходу була недоцільною або й неправильною і якби цей Захід використав у власних інтересах карту поневолених народів, то може не дійшло б до нинішньої майже безвихідної ситуації — безвихідної ще й тому, що серед держав вільного світу немає єдности і живе ще, повторюємо, надія, що ще можна якось полагодити відносини з Москвою. І таке наставлення існує не тільки у західніх державних мужів і політиків, але й серед мас суспільства.

Подруге, ми повинні невпинно вести інформативно-пропагандивну акцію і виставляти наші максималістичні вимоги не тільки тому, що українська політика повинна бути незалежною і не керуватися коньюктурними настроями вільного світу, але й тому, що ще невідомо, чим скінчиться теперішня криза. Можливо на Заході таки переважить думка, що прийшов „найвищий час", щоб спробувати поставити чоло непромінальному російсько-совєтському імперіялізмові. А також невідомо, що ще „втне" Москва. Агресія в Афганістані була вже ризикованим кроком для СССР. Чи не нуртує в Кремлі думка, що треба в цей момент зважитися на інші кроки, щоб раз назавжди здобути перевагу над „гнилим капіталістичним світом". Отже — політика „вабанк", бо іншої нагоди не трапиться: Захід і так не виявився досить рішучим, то бити його далі аж до втрати притомности, бо він тепер знаходиться у скрутному становищі і не має достатніх сил, щоб протиставитися московському наступові. В цій ситуації і при таких можливостях може — може — прийти до такого стану, що до нас, українців, й інших поневолених народів прийдуть й будуть просити нашої допомоги. І хай ніхто не вважає, що такі думки є нерозважні чи походять з якогось перебільшення наших сил і можливостей (це, звичайно, можуть сказати наші „обережні" прихильники т. зв. реалітетів). Бо Захід таки справді перебуває у скрутній ситуації, а ми, нашим спротивом і нашим антисовєтським і антиросійським наставленням (головно там, на батьківщині, але в деякій мірі і тут, на поселеннях в діяспорі) становимо собою таки справжню силу, якою, на жаль, весь час нехтував вільний світ.

(Закінчення на стор. 4)

О. Твардовський

НАЇВНІСТЬ ЧИ ІГНОРАЦІЯ?

[1]

Продовжується „холодна війна" навколо майбутньої Олімпіяди, що в цьому році мала б відбутися в столиці російської імперії — Москві. Зродила цю „холодну війну" гаряча, яку розпочали в кінці грудня минулого року червоні російські імперіялісти в сусідньому Афганістані. В цей час, як до СССР повертаються транспорти з сотнями совєтських вояків, вбитими афганськими повстанцями, у вільному світі продовжуються слушні акції за перенесення, відложення або бойкотування літніх Олімпійських ігрищ в Москві. Ці акції започаткував президент ЗСА Джіммі Картер.

Нарешті збудилися з довгого сну відповідальні за долю країн вільного світу особистості; на жаль, збудилися щойно після чергового московського удару, цим разом по країні, що розташована ближче нафтових родовищ вільного світу, про які колись мріяли і московські царі.

Афганістан став черговою ланкою в довгому ланцюгу російських завоювань сусідніх країн, розпочатих окупацією України і пізніше десятків інших народів.

Прикро і навіть трагічно згадувати, що дотеперішні успіхи в поширюванні своєї імперії кремлівські вожді завдячують західньому світові, головно ЗСА, які не тільки допомогли Росії своїми невдалими політичними потягненнями, але і підбудували для неї сучасну воєнну техніку. Усе, чим під сучасну пору диспонує совєтська армія, росіяни зуміли набути за гроші у високорозвинених країнах Заходу від компаній, які прагнули торгівлі і зисків, або від сотень своїх шпигунів, які здобули військові таємниці від наївних і жадних грошей осіб у цих країнах.

Як повідомляють кореспонденти з Афганістану, окупаційна совєтська армія послуговується потужними автомашинами, випродукованими великою фабрикою в Сибірі, що її збудувала одна з американських автових компаній. Літаки й гелікоптери, що вбивають бомбами цивільне населення Афганістану, вживають складну комп'юторську технологію, набуту в країнах Західнього світу. Совєтських вояків годують хлібом з американської, канадської й аргентинської пшениці. Для цього і був так потрібний червоній Росії детант, порожні договори та облудні поцілунки Брежнєва з лідерами Західнього світу.

І все ж таки хитрі росіяни — перехитрили самих себе. Хтось там у Кремлі прорахувався: забув, що це Олімпійський рік, і напад на Афганістан треба було відложити, принаймні, на серпень 1980 року, коли закінчилася б Олімпіяда в Москві.

Цим нерозважним кроком кремлівські можновладці врешті — краще пізно як ніколи — розбудили приспаних політичних лідерів у цілому світі і, головно, в ЗСА. Тепер вже справжнє обличчя можновладців у Кремлі пізнав і президент Джіммі Картер, який між іншими санкціями запропонував, як вже було згадано напочатку, перенести, відложити або бойкотувати цьогорічну Олімпіяду.

Як можуть відбуватися Олімпійські Ігрища в столиці країни, армія якої вбиває авганців на їх батьківщині з метою їх поневолити?

Ця нова агресія червоної Росії викликала те, що до акції і пропозицій ЗСА приєдналося вже понад п'ятдесят країн світу, які вже заповіли бойкот Олімпіяди в Москві. Тільки наївні й ігноранти в різних країнах світу ще боронять принципів не мішання політики до спорту. До таких належить і сам президент МОК Лойд Кілланін.

Заяви лорда Кілланіна

„Олімпійські Ігрища 1980 року вирішено провести у Москві, і Міжнародний Олімпійський Комітет не буде порушувати цього рішення", — такі заяви складав до цього часу лорд Кілланін. На пропозицію перенести Олімпіяду в якунебудь іншу країну лорд Кілланін нещодавно заявив: „Не може бути й мови"...

Цікаво, що ці заяви швидко підхоплює совєтська преса, яка інформує своїх читачів про „спроби відродити кампанію бойкоту Олімпіяди в Москві президентом Джіммі Картером", але нічого не згадує, з яких причин.

Очевидно, думку лорда Кілланіна давно вже поділяють специ КҐБ і цього можна було сподіватися. В цей час, як у вільному світі ще до інвазії Афганістану в зв'язку з репресіями проти дисидентів появлялися заклики бойкотувати цьогорічну Олімпіяду, колишнього міністра закордонних справ Великобританії, соціяліста Дейвіда Овена; Виконавчого Комітету найбільшої робітничої спілки в ЗСА — АФП-КІО; прем'єр-міністра Ізраїля Бегіна, Англійської Ради в справах спорту; віце-президента ЗСА Мондейла; майже усіх дисидентів, які прибули з СССР до країн вільного світу, — лорда Кілланіна „бавили" в Москві, возили по ґрандіозних спортових забудовах, гостили...

З кількох візит лорда Кілланіна до Москви варто відмітити одну, що відбулася ще 25-го січня 1979 року з нагоди зустрічі так званих „керівників" спортових організацій „соціялістичних" країн.

(Продовження буде)

З НОВИХ ВИДАНЬ

Володимир Барагура

НОТАТКИ ПРОСВІТЯНСЬКОГО АҐІТАТОРА

У видавництві „Ластівка" в Австралії (Мельбурн 1979 р.) з нагоди 80-ліття з дня народження і 57-ліття літературної творчости письменника, майстра художнього репортажу, есеїста, перекладача, літературного критика, мовознавця, педагога, організатора шкільництва, культурно-освітнього діяча, автора писань для дітей, переслідуваного жорстоко і засланого московсько-большевицькою владою Бориса Антоненка-Давидовича появилося його оповідання п. н. „Печатка". Це оповідання поруч „За ширмою" (цей твір появився в чужомовному перекладі), „Землею українською" (художні репортажі), „Смерть", „Січ-Мати", „Як ми говоримо" (мовний порадник), „Здалека і зблизька) (літературні нариси про низку поетів і письменників), „Семен Іванович Пальоха" (мисливська поема), належить до наймаркантніших писань автора.

Біо-бібліографічну вступну статтю написав і „Печатку" зредагував письменник Дмитро Чуб.

У цьому оповіданні (вийшло в 1930 р.), яке має підзаголовок „Нотатки просвітянського аґітатора", автор майстерно відобразив одну подію з часу Центральної Ради, коли відроджена Україна була розтерзана неспокоями зросійщеного робітництва, несвідомого селянства, і розаґітованого, розполітикованого та здеморалізованого комуністичними гаслами солдатства, що ешелонами поверталося з фронту додому. На цьому тлі автор накреслив тяжке завдання українських аґітаторів, промовців і пропаґандистів, які за найбільш несприятливих і загрозливих обставин та умов намагалися прихилити населення України до власної держави і влади.

Оповідання читається легко, „одним віддихом", бо, не зважаючи на серйозність подій і вагомість ситуації, автор написав його з гумором, інколи з легким сарказмом, з глибоким психологічним вникненням і життьовою правдою. Він вміло вплів в акцію епізодично еротичний мотив. Хоч оповідання невеличке, автор знайшов у ньому місце на вдумливу характеристику дійових осіб і на побутові подробиці революційного часу.

Книжечка невеличкого формату (6 1/2 x 4 1/2 цаля, 84 сторінки). Оформлення Олі Когут. Книжечка прикрашена трьома світлинами письменника з різних періодів життя письменника (1932, 1958 після 21-літнього заслання і 1978 рр.) Світлини пристосовив до друку І. Святківський.

З НАШИХ БУДНІВ

ПЕРШІ ЗУСТРІЧІ

Коли амбулянс привіз мене з парадою зі шпиталю на долину міста Ню Йорку, першими відвідали мене, як і годиться, два лікарі: лікар душі і лікар тіла. Спершу відвідав мене і привітав з одужанням мій найближчий тепер сусід, парох церкви св. Юра, о. ігумен д-р Володимир Гавліч, ЧСВВ. А наступним відвідувачем був мій теперішній близький сусід, добре знайомий мені ще зі Львова д-р Роман Осінчук — вийняткова людина, яка має ту знамениту прикмету, що не старіється, а з кожним роком молодісвеєніє, як сказав би поет, може саме тому, що вибрав собі за „гоббі" справи духовного порядку.

А третім привітав мене представник культурно-мистецького світу, імпрезовий референт нашого ЛМКлюбу маестро Степан Крижанівський.

— Ну, що ж, — спитав мене, — вискринінґував вас, як бачу, св. Петро і завернув назад з неба на землю?

— Завернув, — кажу, — дякуючи Богові і людським молитвам.

— Справа ясна, — продовжував розмову симпатичний пан Степан, — видно, небесні комп'ютори показали, що в тих місцях, де немає плачу ні жадного зідхання, не треба таких як ви — гумористів, а більше вони потрібні тут, для політичної еміґрації, на цьому сумному етапі її розбиття та суцільної деґрадації.

А далі спитав мене шановний маестро, ніби серйозно, ніби жартуючи, чи привіз я з того світу якісь цікаві прозірки. — А то ми зарезервували б для вас котрусь п'ятницю на вечір споминів небіжчика-дисидента, ілюстрований прозірками з позазоряних світів. Ото публіка повалила б, наче на зустріч із дисидентами! Але конче потрібні прозірки. А то в нашому клюбі завівся такий звичай, що коли не показували прозірок, то в п'ятницевий вечір нібито й не відбувся, говорить народ.

Ось причина, чому досі не було мого „вечора" в Літературно-Мистецькому Клюбі в Ню Йорку.

Ікер

Семен Старко

ТРАГЕДІЯ 44-ої СОВЄТСЬКОЇ ДИВІЗІЇ

(До історії совєтсько-фінської війни)

(2)

У чому ж річ? — Спитаємо ми. Що сталося з цією дивізією? Що сталося з тими людьми — вояками й офіцерами про яких говорив увесь світ? Зрештою, як сталася ця катастрофа? І чому вона сталася?

Звичайно, щоб вичерпно насвітлити участь дивізії у фінляндсько-совєтській війні, потрібно було добре бути обізнаним з подіями, які попереджували цю катастрофу, як також із документальними даними, які свідчили б про неї. Цих останніх ми не маємо. Нам бракує оперативних мап дивізії, не маємо плянів та наказів, що могли б конкретно й точно насвітлити підготову дивізії до війни і самі військові операції. Сьогодні ми не можемо точно відсвіжити дати та встановити детальний маршрут дивізії, як також нам тяжко відновити в пам'яті назви місцевостей чи прізвищ людей, що були причасні безпосередньо до цієї події.

Проте ми маємо що інше, ми маємо живих свідків, спогади яких є найпереконливішою правдою. Ця замітка й побудована на спогадах учасників тої події. Перед описом самого розгрому присвятимо декілька слів історії дивізії.

Історія дивізії

Дивізія, що пізніше, в час реорганізації Червоної армії, ввійшла у військову організаційну систему під числом „44", а ще пізніше стала відома під назвою „щорсівська", бере свій початок ще з громадянської війни 1918-1920 років. Вона оформилась з большевицьких партизанських загонів, що діяли на Сіверщині (Чернігівщині).

Крім того, 44-та совєтська дивізія добре відома, як найліпша бойова частина Червоної армії, що так далася в знаки Українській армії у Визвольній війні, головно 1918-1919 рр. Її започаткували відважні повстанці Таращі, що в 1918 році за часів гетьмана Павла Скоропадського підняли були велике повстання проти німців. А потім під ударами їх відступили на Чернігівщину, де большевики їх зорганізували в дивізію для боротьби з Україною. В 1919 році дивізія вже творила три бригади, по три полки в кожній: Таращанську, Богунівську і Волинську (фактично це був корпус). Треба відмітити, що переважна більшість її вояцького й командного складу була українська. В роках громадянської війни дивізія робила успішні рейди. Відзначилась вона також і організованістю та хоробрістю вояків. Отже, незаперечним є факт, що слава про неї ширилась на широкому тодішньому совєтському фронті. Українські партизани, з яких вона складалась, обдурені національними та соціяльними гаслами большевицької революції, билась дійсно хоробро. З кличкою „славної і непереможної дивізії", вона виходить із громадянської війни. В мирний час трималася звичайно у зразковому стані, як репрезентаційна, на показ чужинецьким гостям.

На Польщу!

У першому збройному конфлікті після громадянської війни — напад Совєтського Союзу на Польщу 17-го вересня 1939 року — 44-та дивізія була одною з авангардних частин Червоної армії. З брехливо-пропагандивним гаслом „звільнення" західньо-українських братів і сестер з польського ярма — вона ввірвалася на територію Західньої України і після закінчення операцій залишилась нести службу залог, розташувавшись у Бережанах і Тернополі.

Таким чином вояки і офіцери дивізії, совєтські громадяни, вперше опинились за кордоном Совєтського Союзу, в „капіталістичному світі". Це й був початок катастрофи не тільки 44-ої дивізії, а й важливих поразок совєтської армії, яких вона зазнала через декілька місяців пізніше на фінському фронті.

Цікаво визначити, що спричинилося до розгрому дивізії: а)запаморочення від „успіхів" та зарозумілість, що привело до легковаження ворога, б)моральний розклад рядового й командного складу дивізії під впливом високого життьового рівня, з яким вони зустрілися на окупованій території і в)недосвідченість командного складу та недбалість до потреб вояків.

Конкретно! Як відомо, польська кампанія закінчилась буквально за декілька днів. Вже й до того дезорганізована й розгромлена Вермахтом польська армія не могла й не хотіла ставити ніякого опору Червоній армії, а тому вона скоріше, як це передбачалось оперативним пляном, досягла свою ціль. Але совєтська пропаганда висвітлила цю подію, як ще нечувану в історії перемогу. Говорено про тріюмфальний марш „героїчної Червоної армії", про її „дострокове" виконання бойового пляну і т. д.

Коротко кажучи, Москва святкувала: лунали урочисті й бадьорі пісні й марші, проголошувалися „тости" за блискучу перемогу. Кремль не заощадив орденів та інших нагород. На грудях „переможців" заблищали свіженькі відзнаки, збільшилось число героїв Совєтського Союзу. Надхнені блудною пропаґандою люди п'яніли від успіхів. А насправді?

Совєтські війська, що напали були на Польщу, уявляли собою ніщо інше, як обірвану, голодну й босу орду, що як пес жадібно кинулась без жалю шматувати свою жертву.

Вже по кількох днях після приходу Червоної армії скрізь порожніли перед тим набиті всяким добром крамниці, спорожніли склепи, оголені залишилися маєтки... Все йшло на Схід. Всі без різниці, солдати й командири, цивільні службовці і не-службовці, що прийшли слідом за військом, всі без розбору брали все, що тільки можна було. Від фабрично-заводських устаткувань аж до нікому не потрібних ганчірок і дитячих забавок, від кусня ковбаси до живої худоби — все без рахунку й без міри вивозилось до СССР. Потягами, автами, літаками, поштою і чим тільки можна було, вивозилось добро з окупованої території.

Нажива стала справжньою епідемією. Кожний хотів мати більше, не нехтував нічим, скуповував, а то просто грабував усе, без розбору так, що наплечники й кишені надимались. Апетит збільшувався! Багатство й добробут, з яким зустрілися совєтські громадяни в „капіталістичній країні", не могло вплинути на їх моральний стан. Твердження совєтської пропаганди про те, що в капіталістичних країнах панує голод, безробіття і злидні, розвіялось, як дим.

Совєтські громадяни переконувались, що звичайний робітник чи селянин у цій „капіталістичні й державі" жив краще, як перший-ліпший упривільйований достойник в „совєтському раю". Це зробило свій негативний вплив на бойовий дух совєтської армії.

Та повернемося знову до 44-ої дивізії.

У дорозі на Фінляндію

Ще не пройшов хміль від „блискучої перемоги" над „панською імперіялістичною Польщею", а в повітрі знову запахло порохом. Москва, щоб розв'язати собі руки на півночі і зміцнити свій північно-західній кордон, першого грудня 1939 року підступно напала на Фінляндію.

Дійсно, героїчний трьомільйоновий фінський народ, обороняючи свою державну незалежність, вступив у боротьбу проти майже двістамільйонового населення Совєтського Союзу.

Почалась запекла боротьба.

Ще за кілька днів до війни 44-та дивізія, як і багато інших частин, що стояли залогами в Західній Україні, одержала наказ бути готовою до виїзду. А в перших днях грудня її повантажено в товарові ешелони, й скеровано на північ. Всі знали, що їдуть на фронт проти Фінляндії.

Проте, як на диво, ніхто тим не переймався. Навпаки, панував чудовий настрій, так ніби подорожували не на фронт, не на війну, а на прогулянку чи на польові навчання. Здавалось, що їдуть відпустники: у вагонах стояв бадьорий сміх, часто лунав веселий спів. Та все таки, без турбот не обійшлося, але цим разом турботи були зовсім інші, не такі, як у тих, що їдуть на фронт. Ніхто навіть не згадував, ніхто не говорив про смерть, що може чекати у війні на далекій півночі. Про це все не згадувалось! Турбувало всіх тільки одне: гроші, гроші, і тільки гроші. Скрізь було чути: Фінляндія? Та що там Фінляндія! Шапками закидаємо. Польща не втрималась, а не то якась Фінляндія. Ще б пак! Три мільйони проти двісті. І сліду не залишиться!

(Продовження буде)

„ОЛІМПІЙСЬКЕ ЧУДО"...

(Закінчення зі стор. 1)

пори, на яких на голубій частині був напис „Україна", а ще інші роздавали прохожим летючки.

І тут сталось чудо: українську групу оточили сотні людей, заблькуючи майже цілковито вуличний рух, а з пресового центру прибуло понад 100 кореспондентів і фотографів, з'явились групи репортерів з телевізійними камерами. Речник групи Андрій Каркоць, роздаючи летючки, вигукував: „Підтримайте президента Картера, Олімпіяда не може відбутись за колючими дротами, звільність Україну, геть росіян з Афганістану, свобода українським політв'язням в СССР, геть окупантів з України!" І сталось несподіване— підготовка до демонстрації перемінилась у великий здвиг, у справжню демонстрацію.

Досі майже недоступні кореспонденти таких пресових аґентств як Ю-Пі-Ай, Ройтерса і багатьох інших стояли в черзі, щоб добитись до одного з українських членів групи і зробити з ним інтерв'ю. А. Каркоць, якого заклики викликували оплески різнонаціональної публіки, дав обширне інтерв'ю для телевізійної станції Ей-Бі-Сі в Ню Йорку, яке було того ж вечора передане цією станцоєю. Репортери телевізійної станції ч.20 фільмували опитування публіки, чи вона підтримує цю демонстрацію. У дальшому А. Каркоць дав інтерв'ю мехіканським, німецьким, японським та іншим кореспондентам телевізії. Біля 15 різних радіостанцій робили інтерв'ю з українськими учасниками, а в загальному понад 30 репортерів з різних газет, аґентств і журналів записували інтерв'ю з Юрієм Дейчаківським, Осипом Зінкевичем, Богданом Балагутраком і іншими членами групи. Багато фотографів знімали демонстрантів і їхні написи.

Біля демонстрантів з'явились представники Китайської Народної Республіки, стискали міцно руку, гратулювали і говорили, що знають про боротьбу українського народу за свободу і що вони всеціло підтримують українські акції. З'явились і совєтські спортовці й наглядачі. Для них „Смолоскип" приготовив спеціяльні летючки-заклики в українській і російській мовах. Кілька з них взяли ці летючки і один з них почав читати: „Вітаємо вас на XIII-их зимових Олімпійських ігрищах у Лейк Плесіді" і кинув репліку: „Бачите, ребята, вітають нас, от і харашо, значить ми не вороги". Але коли дійшов до кінця параграфу, де написано „вам доводиться виступати в імені країни, керівники якої показали перед цілим світом своє загарбницьке обличчя", додав: „от бачите куди вони ведуть", додаючи не дуже пристойне слово. Один летючку повернув, інший порвав на куски і кинув на землю. Репортери старались зробити з ними інтерв'ю, але вони дуже скоро відійшли.

Увечері того ж дня ціла українська група була на гокейових змаганнях дружин СССР і Канади. Поліція знову сконфіскувала наново зроблений великий напис „Свобода Україні", який вивішено з балькону арени, але не відібрала українських прапорів, якими учасники піддержували канадську дружину.

Ерік Гайден...

(Закінчення зі стор. 1)

занах в Олімпійських ігрищах в Інсбруку в 1964 році. Гайден, однак, матиме змогу встановити абсолютний рекорд, посягаючи по п'яту золоту медалю в їзді на віддаль 10,000 метрів. Змагання у цій конкуренції відбуваються в суботу, 23-го лютого.

Раніше Гайден здобув перемоги у віддалях на 500, 1,000 і 5,000 метрів, встановляючи також нові рекорди. В останніх змаганнях він випередив норвезьких ковзунів Кай Стеншєммета і Терє Андерсона.

Олімпійські ігрища закінчуються в неділю, 24-го лютого.

СОВЄТСЬКІ ВІЙСЬКА В КАБУЛІ ГРАБУЮТЬ „БЛЮ ДЖІНС" З КРАМНИЦЬ

Кабул, Афганістан. — Грабунки крамниць в столиці Афганістану Кабулі, що їх переводять масово совєтські вояки, спочатку дуже дивували західніх аналітиків цього явища, але тепер, — пише „Нюзвік" з 25-го лютого, — вони розуміють, чому таке діється: крамниці і базари в Кабулі наповнені високоякісними виробами Заходу, про які не може навіть мріяти людина „совєтського раю". Найпоширенішою річчю грабунку є „блю джінс", штани з матерії „денім".

Зустріч українців Фльориди з Надією Світличною

Надія Світлична

Коли відома вже нашому ширшому громадянству скромна, але непохитна дисидентка зі совєтської тюрми народів щасливо появилася серед нашого свобідного суспільства в Америці, 17-ий Відділ СУА в Маямі, Фльорида, поспішив зі стипендією в сумі 3.000 дол. в її імені при Українськім Науквім Інституті Гарвардського університету, для якого пані Світлична приготовляє працю про дисидентську літературу.

Пані Світлична висловила побажання зустрітися і особисто подякувати всім, хто чимнебудь причинився до тієї стипендії, й ось незабаром матиме ту нагоду.

Заходами 17-го Відділу СУА і під патронатом Об'єднання Українських Організацій — Відділу УККА в Маямі, відбудеться зустріч пані Надії Світличної з українським громадянством Фльориди в суботу, 1-го і 2-го березня ц. р.

В суботу, 1-го березня пані Світлична прибуде в товаристві д-ра Романа Процика, члена головної екзекутиви ФКУ, на летовище в Маямі, о год. 3.15 по пол. літаком фірми Істерн, і вже на летовищі зможуть привітати її всі, хто туди прибуде. Комітет цієї зустрічі приготовляє відповідну програму цього привітання.

В неділю, 2-го березня о годині 2-ій по полудні, відбудеться бенкет на честь нашої Гості в Українському Американському Клюбі при 3595 Норт-Вест 35-та вул.

Програму бенкету вестиме п. Ірена Ракуш. Під час бенкету співатиме хор „Веселка" під проводом п. Ольги Павлової, а цілість програми стріч і привітань підготовляє Комітет під проводом голови 17-го Відділу СУА п. Соні Кучкуди. Цей Комітет запрошує до співучасти всі українські громади й організації, розсіяні по всій соняшній Фльориді, та всіх наших громадян, щоб дійсно соняшно й тепло привітати нашу Гостю. По ближчі інформації перед зустріччю можна буде також звертатись телефонічно на число 635-6374 в Українському Американському Клюбі.

Повіт Нассав відзначив річниці 22— Січнів

Гемпстед, Н. Й. (М. Курчак). — Старанням Відділу УККА повіту Нассав — Лонґ Айленд цьогорічні відзначення Світлих Дат 22-их Січнів відбулися 20 січня.

Приготування до цих відзначень почались 15-го січня переданням українського прапора посадникові й Управі міста Ойстербей та підписанням ними Проклямації проголошення дня 22 січня Днем Української Незалежности в цьому місті.

Наступного дня вранці відбулася подібна церемонія в місті Гемпстеді, а опісля — в столиці повіту в місті Мінеолі, де Проклямацію Дня Української Незалежности підписав староста повіту Фр. Порсел в приявності делеґації Відділу УККА.

Останнім містом, що його відвідали представники Відділу УККА, була місцевість Ґленков, де проголошення 22 січня Днем Української Незалежности відбулося під час засідання управи міста при виповненій залі мешканцями міста.

Мистецька частина для відзначення цих Днів відбулася в неділю 20 січня. Рано цього дня в обох місцевих церквах були відправлені Богослуження в намірені українського народу з відповідними проповідями, а пополудні в залі Українського Парохіяльного Центру св. Володимира відбувся святковий концерт. Святкову програму розпочав хор „Гомін України" під проводом студента Олеся Калиновського американським і українським гимнами та молодь Пласту коротким апелем.

Після короткого вступного слова голови Відділу інж. Сергія Небожинського, святковий реферат виголосив д-р Василь Омельченко, який надзвичайно вміло підібраними образами представив важливість цих Дат з їх наслідками для нашої історії та дальшого розвитку української політичної думки на майбутнє.

В мистецькій частині програми виступила місцева молодь, а саме: діти Суботньої Школи Українознавства при парохії св. Володимира, що виконали дві гуртові деклямації — клясами, та Мотря Мац з індивідуальною деклямацією „Вічного Революціонера" Івана Франка. В дальшій програмі юні бандуристи під проводом Олеся Калиновського виконали в'язанку історичних та народних пісень.

Програмою проводив вміло студент Марко Лисняк. Радіємо, що наша молодь щораз більше й більше включається в громадську та культурно-освітню працю нашої Громади.

Ділимося сумною вісткою, що 21-го лютого 1980 року, з Волі Всевишнього відійшов у Вічність, на 86-му році життя, після важкої серцевої недуги,

наш Найдорожчий
МУЖ, БРАТ І ВУЙКО

бл. п.

КОРНЕЛЬ ПЕЛЕШОК

уродженець Тернопільщини, Україна

ПАРАСТАСИ — субота, 23-го лютого, о год. 7 45 веч. і неділя, 24-го лютого 1980 р., о год. 5:30 по пол. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН — в понеділок, 25-го лютого 1980 року, о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Юра, а опісля на цвинтар св. Духа в Гемптонбутґу, Н. Й.

В глибокому смутку:

дружина — КАТЕРИНА
брат — НИКИФОР в Україні
сестра — ЛЮЦИНА в Україні
сестра — АНІСА в Польщі
племінники і племінниці з родинами:
МАРІЯ КАРПЕНТЕР
АНТІН ШУМЕЙКО
АННА СЕДЛЯК
ДАНИЛО ШУМЕЙКО
СОФІЯ БУКАТА
ТЕОДОР ШУМЕЙКО
та дальша Родина в Україні і ЗСА

Помолімось за наших друзів.

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

за спокій і вічну радість душ померлих Членів Фонду Катедр Українознавства

Високопреподобний о. протопресв. Іван Ткачук, відслужить Заупокійні Святі Літургії, в п'ятниці: 22 і 29 лютого 1980 р., о год. 10-ій ранку, в УПЦеркві Всіх Святих, в Ню Йорку, Н. Й., за Блаженної Пам'яті:

Інж. РОМАНА й ІВАНКУ БІЛИНСЬКИХ
МИХАЙЛИНУ БОЙКО-ЯНИШИН
Проф. Інж. МАКАРА КАПЛИСТОГО
Мґр-а РОМАНА КЕКІША
МИХАЙЛА ЛИСОГОРА
Д-ра ОСИПА ЛЮБЧАКА
МИХАЙЛА МЕЛЬНИКОВИЧА
ДАНИЛА ПІСЕЦЬКОГО
Д-ра ІВАНА ПОДЮКА
ВОЛОДИМИРА ФЛЮНТА
ВОЛОДИМИРА ЦЕЛЕВИЧА
ПАВЛА ЧЕРВОНЯКА
ПЕТРА ШАРКА
КАТЕРИНУ ШИПИЛЯВУ

Наступне Заупокійне Богослуження відправить о. протопресв. І. Ткачук 7-го березня 1980 р.

Всіх ВП. Членів ФКУ просимо про молитви за померлих наших друзів. Де б Ви не були, помоліться в часі відправи Заупокійної Богослужби, щоб поєднатись з нами в поході молитов до Всевишнього за тих, що творили добро.

Вічна пам'ять померлим Членам ФКУ!

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА (ФКУ)

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що 18-го лютого 1980 р., відійшла у Вічність, в Чікаґо, Ілл., по довгій недузі, на 78-му році життя

наша Дорога
МАМА, БАБУНЯ І СЕСТРА

бл. п.

ЕВФЕМІЯ ЧОРНІЙ

родом з Брідщини, Україна.

ПОХОРОН відбувся в Чікаґо, Ілл., дня 21-го лютого 1980 року.

У глибокому смутку:

син — ЮЛІЯН з дружиною ФИЛИПОЮ і дітьми НАДІЄЮ І ІГОРЕМ
дочка — СТЕФАНІЯ БАБІЙ з мужем ПЕТРОМ і дітьми ПЕТРОМ і МАРІЧКОЮ
сестра — МАРІЯ КАМІНСЬКА
Ближча і дальша Родина в Україні, Америці й Канаді

З глибоким смутком повідомляю Рідних, Приятелів та Знайомих, що за покликом Всемогучого Бога, відійшов у Вічність у Філядельфії, Па., в ранніх годинах, 15-го лютого 1980 року, на 83-му році життя,

мій Найдорожчий МУЖ

бл. п.

МИКОЛА СПАНЧАК

нар. 17-го грудня 1897 року в селі Грушів, пов. Дрогобич, Україна, четар УГА, довголітній професор-аґроном на Рідних Землях та в Австрії.

ПАРАСТАС відбувся в понеділок, 18-го лютого 1980 року в похоронному заведенні Насевичів.

ПОХОРОН відбувся у вівторок, 19-го лютого 1980 р., з того ж похоронного заведення до української католицької церкви Христа Царя, а відтак на цвинтар у Факс Чейсі, Філядельфія, Па.

Горем прибита:

НІНА — дружина
Ближча та дальша Родина в Україні, Англії та Америці

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
мого Дорогого і Незабутнього МУЖА

бл. п. Проф.

ТЕОДОРА ЦАРА

будуть відправлені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ з ПАНАХИДАМИ

в українській католицькій церкві
св. І. Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.
і
в українській православній церкві
Св. Тройці в Трентоні, Н. Дж.
в понеділок, 3 березня 1980 р., о год. 8:30 р.

Про участь і молитви за спокій душі Покійного просить —

дружина — ОЛЬГА з Родиною

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА і ДІДУНЯ

бл. п.

АЛЕКСАНДРА МІНКОВИЧА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ з ПАНАХИДАМИ

в четвер, 28-го лютого 1980 року
В ЦЕРКВАХ:

св. Константина в Міннеаполісі, Мінн., о год. 7:30 ранку;
св. Володимира у Стемфорді, Конн., о год. 8:00 ранку;
св. Йосафата в Чікаґо, Ілл., о год. 9-ій ранку.

Просимо Рідних, Друзів і Знайомих у цей день згадати покійного в своїх молитвах.

Дружина — АННА
Дочка — ТЕОФІЛЯ
Син — ВОЛОДИМИР з Родиною

В ДРУГУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої
ДРУЖИНИ, МАМИ І БАБЦІ

бл. п.

МАРІЇ КЕФОР

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

Понеділок, 21-го квітня 1980 р., о год. 8-ій ранку в Ню Йорку, у церкві св. Юра.
Вівторок, 22-го квітня 1980 р., о год.8-ій ранку в Клівленді, у церкві св. Йосафата.
Вівторок, 22-го квітня 1980 р., о год. 7 30 ранку в Торонто, у церкві Св. Покрови.

•

В ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого
СИНА, БРАТА і ВУЙКА

бл. п.

ІГОРЯ КЕФОРА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

Понеділок, 3-го березня 1980 р., о год. 8-ій ранку в Ню Йорку, у церкві св. Юра.
Субота, 1-го березня 1980 р., о год. 7-ій ранку в Клівленді, у церкві св. Йосафата.
Понеділок, 3-го березня 1980 р., о год. 7 30 ранку в Торонто, у церкві Св. Покрови.

Просимо про молитви за спокій душ Покійних.

РОДИНА

Повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що ранком, в суботу, 16-го лютого 1980 р., відійшла у Вічність, на 88-му році життя,

наша Найдорожча
МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

бл. п.

КОНСТАНТИНА СТЕБНОВСЬКА з ЛЕВИЦЬКИХ

б. учителька в Україні.

ПАНАХИДУ відправлено в понеділок, 18-го лютого 1980 року, о год. 7 30 веч. в похоронному заведенні Литвина в Ірвінґтоні, Н. Дж., а ПОХОРОН відбувся у вівторок, 19-го лютого 1980 р., о год. 10 40 ранку в українській католицькій церкві в Нюарку, Н. Дж. і на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Опечалені:
доньки —
ТЕТЯНА з мужем д-ром ЛЕВОМ ОБУШКЕВИЧЕМ
ДАРІЯ з мужем ред. ВАСИЛЕМ ПАСІЧНЯКОМ
Внуки, Правнуки і Рідні

•

Замість квітів на могилу, проситься жертвувати на Святі Служби Божі і на Патріярший Фонд.

„ВИМАГАЮТЬ..."

(Закінчення зі стор. 1)

го суспільства. Кожен такий арешт рекрутує цілі юрми наляканих мовчунів і воінство лжесвідків.

Останнім часом М. Горбаль потерпав, що може стати жертвою провокації, тому добре зважував кожен свій крок. Тим очевиднішим смисл усієї історії, в яку його втягнули репресивні сили.

16 листопада я звернувся до слідчого М. Горбаля — С.М. Лященка, прагнучи з'ясувати обставини арешту. Виявилося, що все тримається у винятковій таємниці, навіть суд буде за закритими дверима. Напевно і лжесвідкам гарантовано інкогніто. Розмова зі слідчим Лященком тільки додала мені впевнености в тому, що Микола Горбаль — не винен.

Винні ті, хто затримав і заарештував його, ті, хто сьогодні таємно свідчать проти Горбаля, ті, хто організував всю цю гидку провокацію проти Горбаля.

Тому я вимагаю: осіб винних в його арешті й цинічній обмові притягнути до судової відповідальности. Я висуваю зустрічний позов, де винні і жертви мають помінятися місцями.

Як свідків на цьому процесі я називаю: самого Горбаля і його дружину Аллу Марченко, Павла і Ольгу Стокотельних, Кириченко Світляну Тихонівну і Стуса Василя Семеновича, друзів М. Горбаля.

Я вимагаю відкритого суду над учасниками вчиненої проти Горбаля провокації.

19 листопада 1979

Василь Стус,
учасник Украіського правозахисного руху.
Київ-179
Чорнобильська 13а, кв.94".

МІЖНАРОДНА СИТУАЦІЯ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Що можуть ще вчинити совєти – трудно передбачити. Але тут треба брати до уваги не тільки Пакістан чи Іран, але й Югославію з вмираючим Тітом, або Китай, або „неспокійну" Польщу, або навіть Західню Німеччину, проти якої стоїть комуністична Німеччина і в якій (Західній Німеччині) підносять голови ті елементи, які чи не готуються до того, щоб разом з нечисленними, вправді, в ній комуністами перебрати владу і встановити „статус" Фінляндії.

Все це говорить за тим, що ми мусимо посилити наші визвольні зусилля. Посилити — якщо це можливо — спільними українськими політичними силами. Або принаймні окремими акціями, але такими, які б ішли в одному напрямку — так, як до цього закликав у своїй відозві з нагоди Свята 22 січня Державний Центр Української Народної Республіки в екзилі, видрукований у „Свободі" (правда, на цей заклик, либонь, українське громадянство, заняте своїми злободенними справами чи навіть чварами, мало звернуло уваги). І ці зусилля наші мають носити, безумовно, максималістичний характер.

Звичайно, нічого невідомо, що станеться у цьому грішному світі. Можливо, таки якось залатають „дірки" і будуть торгувати із СССР і рахувати прибутки, що приходять з цієї торгівлі. Автор цих рядків не хоче опинитися в ролі фальшивого пророка. Проте, ситуацію мусимо постаратися використати в інтересах нашої справи, а наша політика повинна бути незалежною і прагнути до максималістичних завершень.

Що і як треба робити? А це вже інша тема, і вичерпати всіх можливих і потрібних заходів неможливо. Тут входять у гру і меморандуми, і звернення, і контакти з міродайними чужинцями, і намаганнями використовувати чужинецьку пресу, і влаштовування маніфестацій і демонстрацій на яких домагатися не тільки прав людини і покращання умов життя у СССР, але ставити вимоги привернення самостійности і незалежної нашої держави та апелі до вільного світу, щоб нашим і інших поневолених народів прагненням прийшов з ефективною допомогою у тих чи інших формах. У кожному разі — спати в цей час не маємо права як і не маємо права витрачати час на наші внутрішні непорозуміння.

Ніна Строката...

(Закінчення зі стор. 1)

тей СССР дотримання своєї ж таки конституції та засад „ленінської національної політики", про яку багато говорено, але яку ніхто не здійснював у житті.

Вже з кінцем п'ятдесятих та на початку шістдесятих років на Україні зросло нове покоління духових борців та оборонців українського народу. З'явилися на українському обрії нові письменники, поети, журналісти, художники та взагалі інтелектуалісти, які почали висловлювати бажання за новим національним культурним життям. Ці нові „не-конформісти" почали творити не тільки літературні та естетичні твори, але також історично - суспільні есеї, критичні праці про викривлення ленінської національної політики та про недотримання статтей конституції.

Перші урядові удари по українському відродженні масового характеру прийшли в 1965 році і відтоді аж по сьогодні репресії проти української інтелектуальної еліти продовжуються. Це, проте, не припинило допливу свіжого українського національно-свідомого елементу. В 1970 роках починають друкувати так звані „самвидавні" журнали, і навіть більші політичні твори, як, наприклад, „Інтернаціоналізм чи русифікація?" Івана Дзюби та ряд творів інших українських авторів. Створилися нові українські політичні організації, основоположники яких старалися показати совєтському урядові помилковість його політики гноблення та репресій у національних республіках.

Створення Української Гельсінкської групи було не тільки актом безприкладної відваги, але також подією історичної ваги, хоч її основоположники наперед знали, що совєтський уряд навіть не думав виконувати постанов Гельсінкських Угод. Поява цієї групи — це апогей українського національного духового й культурного опору проти офіційного етноциду, що його веде Москва в Україні й у всіх інших „союзних республіках".

Про співпрацю українців з іншими національностями Ніна Караванська відповіла в запитах і відповідях. На запит одного професора, чому дехто утотожнює антисемітизм з українським націоналізмом, вона згадала, між іншим, що Євген Сверстюк написав історично-політичну розвідку про „Зерна українсько-ізраїльської дружби", що є цінним вкладом для дальшого успішного розвитку українсько-жидівських відносин і роз'яснює українсько-жидівське питання.

Початок навчання теорії й гри на бандурі

О год. 4-ій пополудні відбулося офіційне прийняття з нагоди початку навчання теорії й гри на бандурі в Ратгерському університеті в залі прийнять ректора університету д-ра Джеймса Е. Йанга, який привітав гостей та зазначив, що введення курсів навчання гри й теорії українського музичного інструменту — бандури додасть більшого престижу та значення Ратгерському університеті в Америці. Він теж подякував українській громаді за співпрацю з університетом, головно в доставі десятків студентів, як також професорських кадрів.

Промовляючи з цієї нагоди, виступили також проф. Честер Фаннінг Смит, голова департаменту музики, проф. Пандора Гопкінс теж з того департаменту, та проф. Тарас Гунчак з департаменту історії. Д-р Тарас Гунчак представив молодого бандуриста, знавця бандури Юліяна Китастого, братанича маестра Григорія Китастого. Він пояснив історію інструменту, заграв кілька речей на бандурі та заспівав.

Крім п-ні Ніни Караванської в прийнятті брали участь п-ні Надія Світлична-Стокотельна; мгр Іван Базарко, адміністративний директор УККА; д-р Володимир Душник, редактор „Українського Квартальника"; п-ні Галя Гірняк, секретарка УККА, які були на доповіді п-ні Караванської, як теж представники місцевої української громади в Нюарку: проф. Микола Цяпка, голова Відділу УККА; п-ні Дора Рак; професор Мирослава Знаєнко, член професорського складу в Ратгерс; Волтер Боднар; п-ні Ольга Гнатейко; п-ні Любов Остапяк та Ігор Раковський з дружиною з Ню Йорку. Були також члени кількох факультетів університету.

На прийнятті оголошено, що український хор „Думка" з Ню Йорку матиме концерт у Ратгерсі 9-го березня ц.р.

ПЛЯН КАРТЕРА ДЛЯ ПРОТИ-ОЛІМПІЯДИ

Вашінгтон. — Уряд ЗСА вже тепер плянує Проти-Олімпіяду, яку сподівається спонзорувати після цьогорічної літньої Олімпіяди в Москві, що її Америка і ще кількадесят країн бойкотуватимуть. Речники Білого Дому хотіли б організувати Олімпійські Ігрища в різних країнах. Наприклад, біг і спорт, що вимагає великої площі, може відбуватися в Монтреалі на Олімпійському стадіоні; кінноверхові спорти — в Англії, а копаний м'яч в одній з африканських країн. Така Проти-Олімпіяда була б відкрита для всіх, навіть спортовців совєтських, і тих, що братимуть участь влітку в Олімпійських Ігрищах у Москві. Але навіть, коли б росіяни сиділи вдома, то й тоді політика відкритости зможе привабити найкращих спортовців з таких сателітних країн, як Східня Німеччина і Куба, — кажуть Картерові плянувальники згідно з журналом „Нюзвік" з 25-го лютого.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ В ЩОДЕННИКУ „СВОБОДА"

І ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ
за академії, посмертні згадки, розшуки, подяки $3.00
І ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ
за приватні концерти, бизнесові оголошення, (забави, фестини, пікніки, бенкети, банки, продаж домів і т. д.) 5.00
ОГОЛОШЕННЯ НА 8 ШПАЛЬТ, без огляду на їх зміст по 5.00 долярів за кожний інч.

•

Якщо до оголошення включається знимку — коштуватиме додатково:

Фоторепродукція на одну шпальту	$ 6.75
Фоторепродукція на дві шпальти	8.50
Фоторепродукція на три шпальти	10.00

ОГОЛОШЕННЯ НА ЧЕРГОВЕ ЧИСЛО (2 ДНІ ПЕРЕД ПОЯВОЮ) ПРИЙМАЄТЬСЯ ТІЛЬКИ ДО 10-ої ГОДИНИ ДНЯ.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ В АНГЛОМОВНОМУ ТИЖНЕВИКУ (недільне видання) Ukrainian Weekly

І ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ
за академії, посмертні згадки, розшуки, подяки $ 5.00
І ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ
за приватні концерти, бизнесові оголошення, (забави, фестини, пікніки, бенкети, банки, продаж домів і т. д.) 7.00

•

Оголошення на чергове, недільне видання приймається до ПОНЕДІЛКА, ТІЛЬКИ до 12-ої ГОДИНИ ДНЯ.

ПОВІДОМЛЯЄТЬСЯ всі організації, установи і поодинокі особи, які довгують за оголошення, що адміністрація буде змушена відкинути чергове оголошення, ДОКИ НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ ПОПЕРЕДНІ РАХУНКИ.

Рівночасно з оголошенням, проситься надсилати НАЛЕЖНУ СУМУ.

ТЕЛЕФОНІЧНО ОГОЛОШЕННЯ ПРИЙМАЄТЬСЯ ЛИШЕ У НАГЛИХ ВИПАДКАХ.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 9-го БЕРЕЗНЯ 1980 р.

ЯНҐСТАВН, Огайо. Річні збори 348-го Відд., о год. 1-ій по пол. в в залі укр. кат. церкви Св. Тройці при 525 Вест Раєн Авеню. Проситься всіх членів прибути та взяти участь у цих річних зборах. — Марія Макар, секр.

• РОЗШУКИ •

Пошукую свою рідну сестру — **ГОРПИНКУ - МАРІЮ НАЗАРЕВИЧ,** зам. **СУЛИМ,** із с. Жирівці, пов. Рава Руська. Хто знав би щось про неї, або вона сама, прошу негайно писати на адресу: Bronyslawa Pastuch, 25-31 35th Street, Astoria, N.Y. 11103

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
пошукує
студентів на вищих роках коледжу і ґрадуантів
НА ВИШКІЛ
як продавців Братського життьового забезпечення
Добра платня і всі бенефіти.
Звертатись до:
Іван О. Флис, тел.: (201) 451-2200

• РОЗШУКИ •

Увага! Увага!
ПОШУКУЮ
П-ні СТЕФАНІЮ МАРЧУК, замужна МИКИТЮК,
родом з м. Коломия, Україна.
Пошукує: Стефа Стендер.
Писати на адресу:
JULIA PASZKOWSKI
123 Meadowood Dr.
Lansdale, Pa. 19446

HOLLAND AMERICA

і

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

влаштовує

7-ДЕННУ ПОДОРОЖ МОРЕМ — КРУЗ до НАССАВ КОРАБЛЕМ ss ROTTERDAM

в суботу, 24-го травня 1980 — суботи, 31-го травня 1980 р.

Виїзд з Ню Йорку

- Щиро запрошується членів УНСоюзу і їх родини взяти участь у цій казковій, відпружуючій подорожі та тиждень відпочати на морі, де будете втішатись надзвичайною обслугою та теплою голляндською ввічливістю. Також буде 2-денна зупинка в Нассав, де закупи є розкішшю, а романтичний острів, дає Вам услуги — свої гарні піскові пляжі, риболовля на глибокім морі, гольф, теніс, райський острів з чарівним касином до гри і вечірніми розвагами.
- Цей 38,000 тоновий корабель, має 11 повністю охолоджуваних пасажирських покладів. Це дає Вам величезний ряд можливостей для Вашої приємности і комфорту — просторі кабіни, спортові поклади, 2 басейни, кіно, 3 рази денно обильний і смачний харч, різнородні програми з виступом професійних сил, 2 оркестри до танку, касино до гри, дискотек і багато більше.
- Ця надзвичайна вакаційна подорож є влаштована спеціяльно для наших членів УНСоюзу і своїх родин.
- Їдьте з нами — будете вдоволені! Зустрінете союзових приятелів та поробите нові знайомства!
- Будете робити, що Вам подобається у власному дозвіллі. Надзвичайно проведете час!
- **Реченець зголошень до 31-го БЕРЕЗНЯ 1980 року.**
- За докладними інформаціями телефонуйте або пишіть сьогодні до нашого провідника тури:

ANDREW KEYBIDA
19 Rutgers Street
Maplewood, N.J. 07040
Tel.: (201) 762-2827

ss Rotterdam